

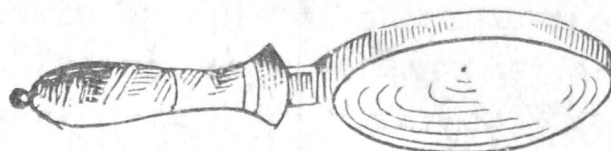
Ημερολόγιον
του Σκριπ διά το έτος 1897

Ν. Ι. Λάσκαρης

Δια της μεθόδου του παπά

Μονόλογος

Ημερολόγιον του Σκριπ δια το έτος 1897, Αθήνα (1886), σ. 26-27

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

(ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ)

ΚΟΥΤΕΛΑΚΗΣ

Μὲ βλέπετε ; .. Παρακαλῶ !... Ἰδέτε με
καλλίτερα ! Καὶ ἂν κανένας ἀπὸ σᾶς
εἶνε τυχὸν κοντόφθαλμος, ἄς δανεισθῆ
τοῦ γείτονός του τὰ λορνιὸν κι' ἄς μὲ ἰδῆ.
Ἰδέτε με ἀπλήστως ὅλοι σας !
'Αφ' ἧς ὁ ἥλιος ἐκ τῆς Ἀνατολῆς
προβαίνων, πρὸς τὴν Δύσιν φέρει τ' ἄρ-
[μα του.
οὐδέποτε θνητὸς καὶ δὴ ἀρσενικὸς
ὡσὰν ἐμένα ἠγαπήθη ἐπὶ γῆς !

Ναί, μάλιστα, οὐδέποτε ! Μ' ἐλάτρευεν
ἢ σύζυγός μου ἢ καλὴ κ' ἐνάρετος.
'Εκτὸς ἐμοῦ καὶ τὸν θεὸν της ὄν πολὺ
ἐσέβετο καὶ ἐφοβεῖτο... μὰ πολὺ,
κ' ἀπὸ μένα ἔτι περισσότερον.
Μάτην τῆς εἶπεν ὁ παππᾶς πῶς ἡ γυνὴ
τὸν ἄνδρα πρέπει νὰ φοβῆται μοναχά !
'Εμὲ ἠγάπα κ' ἐφοβεῖτο τὸν θεόν.
'Ενήστευε... προσνύχето καὶ πρὸ παντὸς
ἄχ !... ἐξωμολογεῖτο, ἢ ἐνάρετος !

Ἐν τούτοις μὲ ἠγάπα τρυφερώτατα.
Σεμνή παρθένος ἔτι, μὲ ἐλάτρευε,
ὡς σύζυγος μὲ ἀπεθέωσεν, ἀλλὰ
ἐσέβετο κ' ἐφοβεῖτο τὸν Θεόν!
Τρεῖς ὥραι ὑπελείποντο πρὸς τέλεσιν
τῶν γάμων μας καὶ ἡ δειλὴ μελλόνυμφος
παππᾶ ἐζητεῖ νὰ ἐξομολογηθῇ.
Τί κόρη ἀξιάραστος! ὦ τί σεμνή!
Ἐπόθει νύμφη πάναγνος πρὸ τοῦ βωμοῦ
τὸ γόνυ της νὰ κλίνη, ἐνῶ φεῦ! ἐγὼ
ἀμαρτωλός, δὲν ἤμουν ἀξίος αὐτῆς!

Ἐν τούτοις μ' ἀνεκαίνισε... Μ' ἐδίδασκε.
Κατὰ τὸν χρόνον τῆς μνηστείας τὸν μα-
καθ' ἄς στιγμὰς ἀμφοότεροι τὴν μέλλουσαν
ἀνεπολοῦμεν εὐτυχίαν μας. Κ' ἐγὼ
ἐμάνθανον... ἐμάνθανον νὰ γίνωμαι
χριστιανός καὶ πρὸς τὸν φίλον της παππᾶ
νὰ ἐξομολογοῦμαι! ... Μ' ἀνεκαίνισε!

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐπὶ πόσας ἀκριδῶς
ἡμέρας τὴν ἰκέτευον τοῦ μέλιτος
τὸν μῆνα ἔς τὸ Παρίσι νὰ διέλθωμεν.
Ποῦ νὰ πεισθῇ!... Εἰς τὸ Παρίσι; ἔλεγε,
καὶ πῶς, ἀγαπητέ μου, σὲ παρακαλῶ,
ἔς τὴν πόλιν τῶν ὀργίων θὰ προσευχηθῶ
χωρὶς ὀρθόδοξον παππᾶ; Μάτιν ἐγὼ,
πιστός τῶν διδαγμάτων της ἀκόλουθος
τῆς ἔλεγον πῶς ὁ θεὸς εὐρίσκειται
παντοῦ. . Ἐκείνη τίποτε! Δὲν ἤθελε.
Μετὰ πολλὰ, λαβοῦσα καὶ τὴν ἄδειαν
τοῦ φίλου ἐνορίτου της παππᾶ-Θωμᾶ
ἐπεισθη, κ' ὥρας τρεῖς μετὰ τὸν γάμον μας
φαιδρότατοι, ἐκπλέομεν τοῦ Πειραιῶς.

Τῶν νεονύμφων τὸ ταξειδίον οὐδὲν
συμβὰν ἐτάραξε, οὐδὲν... parole d'honneur!
Εἶμεθ' ἄγνοι ὡς πρότερον κ' οἱ δύο μας.
Εἰς Μασσαλίαν.. καὶ ἐκεῖ τὰ ἴδια
Ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ, φρονιμώτατοι!
Εἰς Παρισίους ὅμως... ἅ! ἐκεῖ... ἐκεῖ ..
Θοῦ κύριε τῷ στόματί μου φυλακὴν!
Ἐκεῖ διήλθωμεν ἡμέρας ἀρκετάς,
ἀλλὰ καὶ νύκτας πλείοτερας, πλείοντες
ἐν μέσῳ τοῦ ἀτέρμονος τῆς ἠδονῆς
ὠκεανοῦ!.. Ἄχ! μέλι ἦταν ἡ ζωὴ!..
Πλὴν ὁ ἀχαρακτήριστος, ὁ ἀνανδρὸς
ἐγὼ, ἡμέραν μίαν, ἢ καλλίτερα
μῖαν νύκτα, πρὶν παρῆλθῃ ἡ τοῦ μέλιτος

δελήνη, τὴν συζυγικὴν, ὁ μασκαρῶς,
παρέδην πίστιν μὲ μιὰ Φράγκισσα. προ-
[δοῦς
τῶν καθηκόντων μου τὰ ἱερώτερα!
Μὲ ἔτυπτε τὸ συνειδὸς νυχθημερόν!
Νὰ μὲ κρεμάσουν ἤξιζα ἀνάποδα.
Ἄκουσ ἐκεῖ, τὴν ἀγνωτέραν σύζυγον
νὰ πᾶω νὰ προδώσω, ὁ παλῆνθρωπος!
Παρίσιοι! Παρίσιοι! τί πειρασμοὺς
ἔς τοὺς κόλπους σας τοὺς ἀχαιεῖς ἐγ-
[κλείετε

φρικτούς! Συζυγοφθόρος πόλις, σὲ μισῶ!
Ἐν τούτοις, μετενόησα καὶ ἐκλαύσα!
Καὶ ὅμως τ' εἶν' οἱ ἄνδρες! Ἄσυνειδητοί!
Ἐπτάκις μετ' ὀλίγον τὴν ἠπάτησα!
Καὶ ὅμως δὲν τὸ ἤθελα, sur ma parole!

Αἰ! ἐπὶ τέλους ἀφοῦ δύω ἄμειναμεν
εἰς Παρισίους μῆνας, ἀπεφάσισα
ἔς τὰ ἴδια νὰ ἐπανέλθωμεν καὶ νὰ
ἐξαγνισθῶ τοῦ ρύπου τῶν ἀνομιῶν!
Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπανήλθωμεν... Εὐθύς
τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεως ἡμῶν
ἡ σύζυγός μου ἡ καλὴ κ' ἐνάρετος,
τὸν φίλον της παππᾶ-Θωμᾶν ἐζητήσεν...
καὶ ἐπὶ ὥρας ἐξωμολογήθη τρεῖς.
Ἐγὼ ἀμέσως ἐσπεύσα, ὡς τέλειος
χριστιανός, τῆς περιστάσεως αὐτῆς
νὰ ἐπωφεληθῶ καὶ κατανυκτικῶς
τὸ σφάλμα μου τὸ ἐπταπλοῦν καὶ φοβερόν
τῷ ἐξωμολογήθην· εἰς τὸ ἄκουσμα
τοῦ ἀμαρτήματός μου τοῦ παρισινοῦ
ὠρθόθησαν αἱ τριχες τοῦ παππᾶ-Θωμᾶ
κ' ἐπτάκις τὸ «πιστεύω» μου ἐπέβαλε
μεγαλοφώνως ν' ἀπαγγείλω τὸ πρῶτ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρῶτ ἐγείρομαι,
προσεύχομαι κ' ἐν κατανύξει ἀρχινῶ
νὰ ἀπαγγέλω τὸ «πιστεύω» δυνατά.
Τελειῶνω καὶ κατόπιν τὸ καπέλλο μου
ζητῶ νὰ ἐδῶ εἴσω, ὅτε ἐξαφνα
ἀκούω εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον
τῆς προσφιλοῦς συζύγου μου νὰ ὀμιλοῦν.
Στέκω... Ἀκούω... ὦ Θεοί! Ἀπήγγελε...
Τ' αὐτί μου βάζω... οὐρανέ!... Μετρῶ ...
[μετρῶ
κ' ἀκούω τὴν συμβίαν μου τὴν ἄτιμον
νὰ λέγῃ τὸ «πιστεύω»... δέκα ἔξ φοραῖς!..